

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ 'Ερμάννου Χαίβεργ.

Ἐν τῇ ιστορίᾳ τῆς Βορείου Γερμανίας τὸ ὄνομα τῶν κόμητων φὸν Βίτσδορφ ἔχαυρεν ἀνεκαθεν καλὴν ὑπόληψιν· διότι οἱ κόμητες οὗτοι εἰς τὰς ὑψηλὰς καὶ ὑπευθύνους θέσεις τῶν οὐ μόνον διεκρίθησαν ἐπὶ πίστει καὶ ἀφοσίωσει πρὸς τοὺς κληρονομικοὺς δυνάστας ἀλλὰ καὶ διὰ συνετῆς καὶ ἐντίμου τηρήσεως τῶν ἐκάστοτε ἰδίων συμφερόντων εἶχον ἀποκτήσῃ σημαντικὴν περιουσίαν χρημάτων καὶ κτημάτων ἐν τῇ χώρᾳ.

Βεβαίως ἡ περιουσία αὐτῆ προΐοντος τοῦ χρόνου εἶχεν ἐλαττωθῆ σημαντικῶς διὰ τῆς σπατάλης κηδεστῶν τινῶν τοῦ οἴκου τούτου, ἀνηκόντων ἀρχικῶς εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀπόρων ἐδπατριδῶν· ὅτε ὁμως ὁ κόμης Φέλιξ φὸν Βίτσδορφ, ὁ τελευταῖος ἀντιπρόσωπος τοῦ γένους τούτου, μετὰ τριακονταετῆ περιπύου ἀπουσίαν ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰς τὴν γενέθλιον χώραν Σ. . . κατὰ τὸ ἔτος 1860, ἐθεωρεῖτο ὑπὸ πάντων ὡς ἐπιφανῆς προσωπικότης διὰ τὸν πλοῦτον αὐτοῦ καὶ τὴν κοινωνικὴν θέσιν καὶ διὰ τὴν εὐγένειαν.

Ἦδη ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ προσκειμένος εἰς τινὰ γερμανικὴν πρεσβείαν, εἶχε νυμφευθῆ ἐν Λονδίῳ τὴν θυγατέρα Ἀγγλοῦ τινὸς ἐμπόρου, ἐκ δὲ τοῦ γάμου τούτου ἐγεννήθη αὐτῷ εἰς μόνος υἱός, ὅστις, κατ' ἀρχαίαν παράδοσιν τῆς οἰκογενείας τῶν Βίτσδορφ, ἔλαβε τὸ βαπτιστικὸν ὄνομα «Καϊῦ» (Kay), ὅπερ κυρίως εἶνε συγκοπή τοῦ λατινικοῦ ὀνόματος «Cajus» (Γάϊος).

Ὁ κόμης Φέλιξ ἔδωκεν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Καϊῦ ἀνατροφὴν καὶ ἐκπαίδευσιν, καθ' ὅλα σύμφωνα πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς, ἔχων ὁμως πάντοτε ὑπ' ὄψει ὅτι καὶ ὁ υἱός του θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ διπλωματικὸν στάδιον. Ἀλλ' ἤδη μετὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῶν πανεπιστημιακῶν σπουδῶν τοῦ Καϊῦ ἐδήλωσεν, ὅτι ἔχει ἰδιαιτέραν κλίσιν πρὸς τὸ ἐμπορικὸν στάδιον, καὶ πράγματι ἄμα λαβὼν τὴν ἀδειαν παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὅστις κατ' ἀρχὰς μὲν ἠναντιοῦτο σφοδρὰ ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐνέδωκεν, εἰσηλθὼν εἰς ἐμπορικὸν τινὰ οἶκον ἐν τῇ Ἀγγλικῇ πρωτεύουσῃ.

Διὰ τῆς ἰκανότητος αὐτοῦ προώδευσε ταχέως, κατέστη ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ ἀνεξάρτητος ἐν Λονδίῳ καὶ διὰ τῆς ἐπιτυχῶς διεξαγωγῆς ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων μετὰ τῆς Ἀμερικῆς ἐκτίσαστο μεγάλην περιουσίαν.

Ὁ κόμης Φέλιξ κατὰ τὸ πεντηκοστὸν ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἀπώλεσε τὴν σύζυγον αὐτοῦ Emerence ἐν τῇ ἰσπανικῇ πρωτεύουσῃ, ἐνθα εἶχεν ἀποσταλῆ ὡς πρεσβευτῆς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως αὐτοῦ, καὶ ἀπεφάσαιεν ἤδη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα καὶ νὰ διέλθῃ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου του ἐν τῷ κτήματι αὐτοῦ Δρόννιγγχαφ πλησίον τῆς πόλεως Σ. — Πράγματι τῇ 12 ἰουνίου 1861 ἡ αὐτοῦ ἐξοχότης ὁ κόμης Φέλιξ φὸν Βίτσδορφ ἀφίκετο εἰς Ἀμβούργον, ἐνθα συνήντησε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Καϊῦ, ὅστις ἦγεν ἤδη τὸ τριακοστὸν δευτέρον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ μόλις εἶχεν ἐπιστρέψῃ ἐκ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

Ὁ Καϊῦ ὅτε ἐγκατεστάθη ἐν Λονδίῳ, ἀπέβαλε τὸν τίτλον τοῦ κόμητος καὶ φωνάζετο ἀπλῶς Καϊῦ Βίτσδορφ.

Ἡ συνάντησις μεταξὺ τοῦ κόμητος Φέλιξ καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Καϊῦ ἐγένετο ἐν τῷ «Ξενοδοχείῳ τῆς Εὐρώπης». Ὁ πατήρ, ὅστις ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν εἶχεν ἐπανιθε τὸν υἱὸν αὐτοῦ καὶ ὁποῖος μάλιστα εἶχε σταθῆ μόνος παρὰ τὸ φέρετρον τῆς συζύγου του, ἠσθάνθη στενοχωρίαν τινὰ καὶ εἶδος τι διαψεύσεως τῶν προσδοκιῶν του, ὅτε εἶδεν ἐνώπιόν του ἄνδρα πολὺ σοβαρὸν, ὅστις ἐξέφραζε μὲν τὴν χαρὰν του ἐπὶ τῇ συναντήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐδείκνυε καμμίαν ἰδιαιτέραν ἐκπληψιν οὔτε θέρμότητα.

Ἦτο ὀλιγόλογος καὶ βραχὺς εἰς τὴν ὁμιλίαν του, ἐξέφραζε δὲ τὰς γνώμας του καὶ τὰς κρίσεις του μὲ τοιοῦτον τρόπον καὶ μὲ τοιοῦτον ὄψος, ὥστε δυσκόλως ἠδύνατό τις νὰ τῷ ἀντιτείνῃ.

Ὁ Καϊῦ εἶχεν φασάτως μερικὰς συνηθείας, οὐχὶ εὐαρέστους διὰ τὸν κόμητα Φέλιξ. Καθήμενος ἔδειξε τὸ δεξιὸν σκέλος ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ, ἐφόρει δὲ, παρὰ τὸν συρμόν, πλατέα ὑποδήματα ἐκ κτρινοῦ δέρματος· ἐκρυπτε τὸ φρολόγιόν του. ἐν τῷ θυλακίῳ τῶν περισκελίδων· ἐκ τοῦ αὐτοῦ δὲ θυλακίου ἐξήγγε καὶ τὰ μικρὰ νομίσματα, ἐνῶ τὰ χρυσὰ νομίσματα καὶ τὰ τραπεζικὰ γραμμάτια εὕρισκοντο ἐντὸς δερματινῆς θήκης, τὴν ὁποίαν ἐφύλαττεν ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ γελέκου του. Πλατεῖς, εὐρέως ἠγεωγμένοι κολλάροι ἐκ λινῆς ὀδόνης ἀφινον ἀκάλυπτον τὸν μελαγχροινὸν λαϊμόν του, καὶ μακρὰ μανικέτια ἐκρέμαντο μέχρι τῶν χειρῶν του, αἵτινες ἦσαν κεκαλυμμένα ὑπὸ φακίδων.

Ὁ Καϊῦ ἦτο πολὺ ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα, ἀλλὰ τὸ σῶμά του ἦτο λυγερὸν καὶ ἐκτάκτως εὐκαμπτον. Ἡ κόμη ἐπὶ τῆς συμμετρικῶς ἐσχηματισμένης κεφαλῆς του ἦτο ἐκτενισμένη πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ εὐρέα ἐνδύματα περιέβαλλον ἀνέτως τὸ σῶμά του.

Πρὸ πάντων δὲ δυσηρέστου τὸν κόμητα Φέλιξ, ὅστις μόνον ἰσπανικὰ τσιγαρέττα ἐκάπνιζε μὲ ταχέα καὶ συχνὰ ῥοφήματα, τὰ μεγάλα τσιγάρα (πούρα) ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Καϊῦ ἐκάπνιζε καθ' ὄλην τὴν ἡμέραν ὀλόκληρον δωδεκάδα, καὶ τῶν ὁποίων ὁ καπνὸς ἐξώρμα πολλὰκις μετὰ σφοδρότητος ἐκ τῶν ρωθῶνων του.

«Ἄχ! ἡ καλὴ μου μητέρα!» ἀνεπώνησεν ὁ Καϊῦ μετὰ μεγάλης σοβαρότητος, ὅτε μετὰ τοὺς πρῶτους εἰσαγωγικοὺς λόγους ἡ συνδιάλεξις ἐστράφη περὶ τὴν μητέρα του, καὶ ὁ κόμης ἐξήγγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μίαν εἰκόνα παριστάσαν τὴν μακαρίτιδα ὡς ἦτο κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος πρὸ τοῦ θανάτου της. Ὁ Καϊῦ παρετήρησε τὴν εἰκόνα ἐπὶ μακρὸν μὲ ὄψιν τεθλυμένην, ἐξήγησε νὰ μᾶθη παρὰ τοῦ πατρὸς του διεξοδικῶς πάσας τὰς λεπτομερείας τῆς ἀσθενείας καὶ τοῦ θανάτου αὐτῆς, καὶ ἐκλίνε μετὰ βαθεῖας καὶ προφανοῦ συγκινήσεως τὴν κεφαλὴν, ὅτε ἤκουσε μετὰ πόσου πόθου ἡ μακαρίτις ἐπεθύμησε κατὰ τὰς τελευταίας της στιγμὰς νὰ ἴδῃ τὸν υἱὸν της.

«Πολλὰ χρόνια τῆς ζωῆς μου θὰ ἔδωκα, ἀν εἰμποροῦσα νὰ κυτάξω μέσα στὰ φράσια, στὰ τρυφερά της μάτια» εἶπεν ὁ Καϊῦ συγκινημένος, «Δὲν μὲ ἤξιωσεν ὁ Θεός». Μετὰ βραχείαν δὲ σιγὴν ἐξηκολούθησε·

«Τί σκοπεύεις τώρα νὰ κάμῃς; θ' ἀναχωρήσῃς ἀμέσως διὰ τὴ Σ.; Εἶνε τὸ σίτι ἔτοιμο;»

Ὁ κόμης κατένευσε, κλίνας τὴν κεφαλὴν μὲ τὴν κατάλευκον καὶ βραχείαν κόμη. Τὸ πρόσωπόν του εἶχε ἤμερον, λείαν, ὑπόλευκον· χροῖαν περγαμνῆς, οἷα παρατηρεῖται πρὸ πάντων εἰς τὰ πρόσωπα ἐκεῖνων οἵτινες ἐπὶ μακρὸν χρόνον διέμειναν εἰς μεσημβρινὰ κλίματα. Τὸ ἐξωτερικὸν του ἦτο ἐκτάκτως εὐγενές. Ἐφόρει μελαιναν ἐνδυμασίαν ἀμέμπτου καθαρότητος· αἱ δὲ γυναικεῖαι χεῖρες του ἔπαιζον πολυτρόπως μὲ ἐν χρυσοῦν monocle, τὸ ὅποιον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔφερον εἰς τὸν ἑταστικὸν φαῖδρον ὀφθαλμόν του. Αἱ κινήσεις του ἦσαν εὐτάκτοι καὶ μεμετρημένα, ἀλλ' οὐδαμῶς ἐπιτετηδευμένα ἢ ἐξεζητημένα· ἡ ἡσυχία καὶ ἀταραξία, μεθ' ἧς ἠμίλει, ὁ ἀσυνήθης καὶ ὀλίγον τι ξενικὸς τονισμὸς τῶν λέξεων, ἡ ὁμοιόμορφος καὶ παντοτεινὴ εὐγένεια τῶν τρόπων ἐχαρακτήριζον αὐτὸν ὡς ἄνθρωπον τοῦ κόσμου.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔκαμπτε τὸν ἀλαβάστρινον καὶ μακρὸν δεικτὴν τῆς ἀριστερᾶς χεῖρός, τοῦ ὁποῖο ὁ ὄνυξ μὲ τὸ ἡμισελήνοειδὲς λευκὸν σχήμα ἦτο ὀλίγον τι ἠγξημένος, καὶ ἔδιγε μέρος τι τῆς κεφαλῆς του. Τοῦτο συνέβαινε πρὸ πάντων, ὁσάκις ἰδιαιτέρῳ τι ἀπασχόλει τὸ πνεῦμά του, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐξήγγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μικρὰν τινὰ χρυσὴν ταμβακοθήκην, λειανθεῖσαν ἐκ τῆς πολυχρονίου χρήσεως καὶ στίλβουσαν, καὶ ἐλάμβανεν ἐξ αὐτῆς μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων μικρὰν δραγμίδα ταμβάκου, ἧτις ταχέως καὶ χωρὶς νὰ καταλείπῃ τὸ παραμικρὸν ἴχνος ἠφανίζετο ἐντὸς τῆς κεκυρωμένης ρινὸς του.

«Σκοπεῖω πρῶτον νὰ μείνω ἐδῶ ὀκτὼ ἡμέρας καὶ ἔπειτα ν' ἀναχωρήσω διὰ τὴν Σ.» εἶπεν ἀπαντῶν εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ υἱοῦ του. «Πρότερον ὁμως θὰ ἐπισκεφθῶ τὸν φίλον μου, τὸν γηραιὸν κόμητα Σλείβεν, τὸν πρῶτον διευθυντὴν τοῦ ταχυδρομείου, ὅστις μὲ παρεκάλεσε θερμῶς νὰ μείνω ἐδῶ ἐπὶ τινὰ χρόνον. Ἐλαβὼν μάλιστα κατὰ τὴν ἀφιξίν μου ἐδῶ ἐν δευτέρῳ γεγραμμένον παρ' αὐτοῦ. Μᾶς προσκαλεῖ νὰ γευματίσωμεν σήμερον ἐν τῷ οἴκῳ του. Ἄν δὲν εἶσαι πολὺ κουρασμένος, παρακαλῶ νὰ ἔλθῃς μαζὴ μου. Ἡ οἰκογένεια εἶνε charmante. Ἐχῶ μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ἐπανίδω τὴν κόμησσαν Κλεμεντίνα·Ιουλίαν καὶ τὴν μικρὰν.»

Ὁ Καϊῦ ἐκλίνε ὀλίγον τι πρὸς τὰ ἔμπροσ καὶ εἶπεν εὐγενῶς, ἀλλὰ μετ' ἐπισθητῆς ἐμφάσεως·

«Ἄν ἐπιθυμῆς, θὰ σὲ συνοδεύω! Εἶνε ὁ γηραιὸς κόμης Σλείβεν, ὅστις εἰς δευτέρον γάμον ἐνυμφεῖται τὴν φραΐαν Ἀμερικανίδα χήραν; Νομίζω νὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι ἐκ προτέρων εἰδήσεων.»

Ὁ κόμης Φέλιξ κατένευσε. Καὶ ταχέως στρέψας εἰς ἄλλο θέμα τὴν ὁμιλίαν, ἠρώτησε·

«Πόσον καιρὸν σκοπεύεις νὰ μείνῃς ἐδῶ, Καϊῦ; Ἐλπίζω δὲ νὰ ἔλθῃς μαζὴ μου εἰς Δρόννιγγχαφ, δι' ὀλίγας ἡμέρας;»

«Αδύνατον!» ἀπήντησεν ὁ Καῖϋ, καὶ ἀφελκόμενος τὸ λυθὲν φύλλον τοῦ τσιγγάρου του, ὕγρανεν αὐτὸ διὰ τῶν χειλέων καὶ ἐπὶ ἐτύλιξε πάλιν. «Αδύνατον!» ἐπανελάβε καὶ ἐξήγαγε λινόυν, λεπτοῦφαντον ὀδόνιον ἐκ τοῦ θυλακίου του, χωρὶς νὰ τὸ μεταχειρισθῇ. «Ακριβῶς ἴσως εὐρίσκονται περιπελεγμένοι εἰς ἐμπορικὴν τινα ἐπιχειρήσιν, ἣτις δὲν ἀνέχεται μακρὰν ἀπουσίαν μου. Ἴσως θὰ δυνῆθῶ νὰ ἐλθῶ δι' ὀλίγον χρόνον τὸ φθινόπωρον, ὅτε εἶνε καὶ ἡ φραιότερα ἐποχὴ διὰ τὸ Δρόνιγγχαφ.»

«Ἔτσι!» ἀπήντησεν ὁ κόμης Φέλιξ, μετὰ τινος δυσαρσεκείας. Καὶ μετὰ βραχείαν σιγὴν ἠρώτησεν· «Ἐμεινὲς εὐχαριστημένους μὲ τὰς ἐργασίας σου κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη; Διὰ ποίας ὑποθέσεις ἐπιχειρήσας τὸ ταξείδιον εἰς Βενεζουέλαν;»

Ὁ Καῖϋ δὲν ἐπρόφθασε ν' ἀπαντήσῃ, διότι ἀμέσως ἐκρούσθη ἡ θύρα καὶ εἰς τὸ δωμάτιον εἰσῆλθε γέρον τις ἀριστοκρατικὸς τὴν ὄψιν, ισχνός, μακρόλαιμος μὲ ὑψηλὸν ἐξ ἀτλαζίου περιλαίμιον, ὅπερ δὲν ἦτο τοῦ συρμοῦ, ἐν τῇ δεξιᾷ κρατῶν ῥαβδίον ἰνδοκαλάμιον μὲ χρυσὴν κεφαλὴν, καὶ φέρων ἐν τῷ προσώπῳ ὅλα τὰ σημεῖα χαρμοσύνης ἐκπλήξεως. Ὑψηλοὶ καὶ σκληροὶ κολλάροι ὕψοντο μέχρι τοῦ πώγωνος αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ λευκοῦ περιστεθίου του ἐκρέματο χονδρὴ ἄλυσος μὲ μεγάλην χρυσὴν σφραγίδα.

«ὦ, ἀγαπητέ μου φίλε!» ἐφώνησεν ὁ πατὴρ τοῦ Καῖϋ καὶ ἔσπευσε πρὸς τὸν εἰσελθόντα γέροντα. «Πόση φιλοφροσύνη, νὰ μὲ ἐπισκεφθῆτε πρῶτος! Ἐπιτρέψατε, νὰ σᾶς ἀστήσω τὸν υἱόν μου.»

Ὁ Καῖϋ ἠγέρθη βραδέως καὶ ὑπέκλιθη εὐγενῶς. Ἐνῶ δὲ οἱ γέροντες διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους μετὰ ζωνόρητος καὶ εὐθυμίας, αὐτὸς ἐκάθητο σιωπηλός, ἔχων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω ἀνακλιμένῃ, καπνίζων καὶ ψαύων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν μακρὰν του γενειάδα.

Δὲν ἀνεμίχθη εἰς τὴν συνδιάλεξιν καὶ ἐδείκνυεν ἀκόμη καὶ τότε ὄψιν ἀδιάφορον, ὅτε ὁ ξένος, κατὰ τὴν ζωνόρητος του καὶ σχεδὸν ἐπιτετραυμένην ὀμίλιαν ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν τὸ πρόσωπον.

«Λοιπὸν εἰμπορὸν νὰ σᾶς περιμένω εἰς τὸ γεῦμα; καὶ Σᾶς, κύριε κόμης;» ἠρώτησεν ὁ γέρον, καὶ ἐσηκώθη. «Κατὰ τὰς πέντε, παρακαλῶ. Καὶ τὴν ἐπιεικίαν σας διὰ τὴν ἀπλότητα τοῦ μαγειρείου μὲ παρακάλεσε νὰ σᾶς ζητήσω ἐκ τῶν προτέρων ἢ σὺζυγός μου.»

Ὁ Καῖϋ ὑπέκλινεν εὐγενῶς τὴν κεφαλὴν, ἐνῶ ὁ κόμης Φέλιξ συνώδευσε τὸν γέροντα πρὸς τὴν θύραν, κτυπῶν φιλοφρόνως τοὺς εὐρεῖς καὶ τετραγώνους ὤμους του. Μετ' ὀλίγον ἀπῆλθε καὶ ὁ Καῖϋ, λέγων ὅτι ἔχει νὰ ἐπισκεφθῇ ἕνα φίλον του ἔμπορον.

Ἀπελθόντος τοῦ Καῖϋ, ὁ κόμης Φέλιξ ἐπλησίασε καὶ ἐστάθη ἔμπροσθεν τοῦ κατόπτρου, ἔψαυσε μὲ τὰς λεπτὰς καὶ φραιὰς χεῖράς του τὴν βραχείαν καὶ κατάλευκὸν κόμην, ἐξήτασεν ἐπιμελῶς τὸ ἐξυρμημένον πρόσωπόν του καὶ ἤρchiσε νὰ ταλαντεύῃ τὸ ἄνω ἦμισυ τοῦ σώματος ὡς νὰ ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ τὴν εὐκαμψίαν τῶν μελῶν του. Ἐπειτα δὲ ἐκάθισεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον εἰς μίαν πολθρόναν, ἐρόφρησεν ἐπανειλημμένως ὀλίγον ταμβάκον τῆς μύτης καὶ ἐβυθίσθη ἐξ ὀλοκλήρου εἰς σκέψεις. Σπουδαία τις ὑπόθεσις ἐφαίνετο ἀποκλειστικῶς ἀπασχολοῦσα τὸ πνεῦμά του.

«Καὶ ποῖον ἦτο τὸ ὄνομά της;» ἠρώτησεν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία φὸν Σλεϊβεν ταχέως ὑψοῦσα τὸ βλέμμα, ἐνῶ ἐβάδιζε παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Καῖϋ ἐν τοῖς διαδρόμοις τοῦ μεγάλου ἀνδοστολιστοῦ κήπου, τοῦ περιβάλλοντος τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος. Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἦτο ἡδὴ ἡ τετάρτη φορὰ ὅπου ὁ Καῖϋ εἶχεν ἀπακοῦση εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς οἰκογενείας, ἀφοῦ ἡ ἀρχικῶς ὀρισθεῖσα ὀκταήμερος πρόθεσις ἔγεινε δεκαπενθήμερος.

«Κατὰ παράδοξον ὅλας σύμπτωσιν ὄχι μόνον ὁμοίαζε πρὸς ὑμᾶς ἀλλὰ καὶ ὀνομάζετο ἀκριβῶς, ὅπως καὶ σεις, κόμησσα Κλεμεντίνα Ἰουλία,» ἀπήντησεν ὁ Καῖϋ. Μετὰ τοῦτο εἰσώπησε, ἐστάματσε καὶ ἤρchiσε μηχανικῶς ν' ἀποκόπη μερικὰ φύλλα ἐνὸς παρατυχόντος θάμνου.

Τόσον χρόνον ἴστατο ἐκεῖ καὶ τόσον βυθισμένος ἐφαίνετο εἰς σκέψεις, ὥστε ἡ κόρη ἠρῆνδρῖσεν ἐξ ἀνυπομονησίας καὶ ἐπὶ τέλους ἐξηκολούθησε μόνῃ νὰ περιπατῇ βραδέως.

Ὅτε ὁ Καῖϋ τὴν ἐφθασε καὶ δὲν ἐξήτησε καθόλου συγγνώμην, ἡ κόρη ἐκίνησε μετὰ τινος ὑπερηφανίας τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξηκολούθησε τὸν περίπατόν της σιωπῶσα.

«Ἡ ὀμιλία μας ἦτο περὶ τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίας» εἶπεν αἰφνης ὁ Καῖϋ, ἀναλαμβάνων τὴν τοσοῦτον ἀποτόμως διακοπείσαν συνδιάλεξιν «θέλετε νὰ σᾶς δώσω μίαν περιγραφὴν περὶ αὐτῆς;»

«Θὰ μου εἶνε βεβαίως πολὺ ἐνδιαφέρον,» ἦτο ἡ σύντομος ἀπάν-

τησις. Ὁ Καῖϋ ὕψωσεν ἐκπληκτος τὸ βλέμμα, ἀλλὰ δὲν παρετήρησε τὴν δυσαρσεκίαν, ἦν ἡ κόρη κατάρθρωσε νὰ κρύψῃ.

«Ἐἶχεν ὀφθαλμοὺς» ἤρchiσε λέγων «οἵτινες ἐφαίνοντο ὡσεὶ ποδοῦντες νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς ἑαυτοὺς, ὀφθαλμοὺς θαυμασίους, ἐρωτῶντας ἀλλ' οὐδέποτε προκαλοῦντας. Ἐκεῖνο δὲ εἰς τὸ πάλλευκον πρόσωπόν της ὡς δύο ἤμεροι ἄβυσσοι, καὶ αἱ πυκναὶ καὶ κατάμαυραι ὀφρῆδες της ὑπὸ τὸ μέτωπον ἐπρόξενον τὸ μυστηριώδες τῆς καλλονῆς αὐτῆς. Τὰ χεῖλη της ἦσαν πάντοτε κεκλεισμένα μὲ τὴν αἰνιγαταῶδη ἐκείνην ἔκφρασιν, ἣτις μᾶς παρακινεῖ νὰ εἰσδύσωμεν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ὅμως! Ὅσακις τὸ στόμα ἐγέλα, ἤτο μειδίαμα παιδίου, κατεχομένου ὑπὸ μίας μόνης χαρμοσύνης σκέψεως. Ἡ κόμη της ἤρchiζε χαμηλότερα παρὰ εἰς τοὺς ἄλλους ἀνδράποους, ἐκ τῶν πτυχῶν τοῦ μετώπου φουομένη, καὶ αὐταὶ αἱ κατάμαυροι καὶ στυλπναὶ τρίχες ἀνέβαινον καὶ ἐμιγγόντο μὲ τὴν λοιπὴν πυκνοτάτην καὶ πλουσιωτάτην κόμην. Ἡ ἠπιότης καὶ ἡσυχία τῶν κινήσεών της παρῆσαν αὐτῇ εὐγενῆς ἐξωτερικόν, συμπαρόνοστον πρὸς τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς της. Μόνον εἰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις ἔχανε τὴν ἡμερίαν ταύτην, καὶ τότε ἡστραπονοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἐσπινθηροβόλοισιν, ἐν δὲ τῇ τρυφερότητι αὐτῆς ἀπετυπῶτο τὸ σιγῆλον ἐκείνο πάθος, ὅπερ ἐν τῇ ὑπερεκχέσει τοῦ αἰσθηματοῦ δὲν ἐδύσκει λόγους νὰ ἐκφρασθῇ. Οὐδέποτε πλέον εἶδα γυναῖκα, περιβάλλουσαν κατὰ τοιοῦτον ἰδιόβρῦθμον τρόπον τοὺς βραχιόνάς της περὶ τὸν λαμπρὸν ἀνδρὸς. Αἱ κινήσεις της ἦσαν ταχεῖαι καὶ σφοδραὶ καὶ οἱ βραχιόνες της ἐφαίνοντο ἐξαίφνης ὡς νὰ ἐμῆκνοντο. Ὅλη ἡ δύναμις τοῦ αἰσθηματοῦ της ἐξεδηλοῦτο ἀκριβῶς κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν. — Ἐν ἐλάττωμα εἶχε. —»

Ὁ Καῖϋ διέκοψε τὴν ὀμιλίαν του.

«Ἐλλάττωμα εἶχε;» ἠρώτησεν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία.

Ὁ Καῖϋ κατένευσε. «Ναί!» εἶπεν εἰτα συντόμως καὶ μετὰ εἰλικρινοῦς σκαϊότητος, «ἐχώλαινε κατὰ τὸν ἀριστερὸν πόδα, ὅστις ἦτο βραχύτερος.»

Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ συνέσφιξε τὰ χεῖλη. Βαθῶς στεναγμὸς ἐξέφυγεν ἐκ τοῦ στόματός της. Καὶ αὐτὴ ἦτο χωλὴ, καὶ αὐτὴ ἐκινεῖτο ἀδέξια εἰς τὸ βάδιμά της.

Θὰ σᾶς φανῇ ἑλλειψὶς λεπτότητος, ἀν προσδέσω πάλιν, ὅπως σεις, κόμησσα» ἐξηκολούθησεν ὁ Καῖϋ, προσηλῶν τὸ ἀνοικτὸν βλέμμα του ἐπ' αὐτῆς, «Ἀλλὰ πρέπει νὰ σᾶς ὁμολογήσω,» προσέθηκε ταπεινότερα τῇ φωνῇ καὶ βραδέως «ὅτι . . . αὐτὸ ἀκριβῶς μὲ προσελκύει πρὸς ὑμᾶς.»

Εἰς αἰγίδαλος ἠκούσθη τὴν στιγμὴν ταύτην κελαδῶν ἐν τῇ πρασίνῃ λόχμῃ· ὑπὸ τὸ ἀδῶδόν του ἄσμα ἔστρεψαν ἀμφότεροι τὰ βήματά των πρὸς ἕρημόν τινα θέσιν, ἐν ἡ ῥόδα ἐθαλλον ἐν ταῖς πρασινάς, καὶ ἤτις περιεβάλλετο ὑπὸ θάμνων. Ὁ ἀήρ ἦτο κεκορεσμένος βαρείας ὀσμῆς, ἐρεδίζουσης τὰς αἰσθήσεις.

«Ἀπαράλλακτα ὅπως ἐγὼ» ἐψιθύρισεν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία. «Καὶ εἰ μὲ αὐτὸ τὸ ἐλλάττωμα κατέστρεψε ὅλην μου τὴν ζωὴν. Ἄχ! Ποσάκις ἐπεθύμησα. —»

«Τὶ ἠθέλετε νὰ εἴπητε;» ἠρώτησεν ὁ Καῖϋ μετ' εὐδιακρισίας καὶ ἐπεβράδυνε τὰ βήματά του.

Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία προσήλωσε τὰ βλέμματά της ἐπὶ μικροῦ τινος σωροῦ χύματος, ἀνεγερθέντος ὑπὸ ἀσπάλακος. Ἐφαίνετο μὴ ἀκούουσα.

Μὲ τὴν αἰχμὴν τοῦ ἀλεξήλιου ἐσκόρπισε τὸ μαλακὸν χῶμα, βεβυθισμένη εἰς διαλόγισμούς, καὶ τὸ στήθος της ὡγκούτο καὶ κατέπιπτε πάλιν ἀνησυχῶς.

«Ἠγαπήσατε ποτέ;» ἠρώτησεν ὁ Καῖϋ αἰφνης καὶ ὅλας ἀπροσδοκῆτας.

Ἡ κόρη ὕψωσεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὸ βλέμμα καὶ ταχὺ ἐρόθημα ἀνέβη ἐπὶ τὸ πρόσωπόν αὐτῆς, ὅπερ ὅμως ἐξέφραζε συνάμα καὶ μῆγμά τι ὑπερηφανίας καὶ ἐκπλήξεως. Ἦρεσκεν αὐτῇ ὁ χαρακτήρ τοῦ Καῖϋ — ἦτο διάφορος τῶν ἄλλων — ἀλλ' εὐρίσκεν αὐτὸν συγχρόνως ἀκατέργαστον, ἀπότομον καὶ τραχύν.

«Ἡ ἐρώτησίς μου προήρχετο ἐκ θερμότητος ἐνδιαφέροντος πρὸς ὑμᾶς» εἶπεν ὁ Καῖϋ μὲ ἡπιον ἔπος. Ὑποθέσατε ὅτι δὲν εἶπα τίποτε, ἀν οἱ λόγοι μου σᾶς προσέβαλον. Μὲ ἐλύπει ἡ σκέψις, ὅτι τόσον φραῖα καὶ εὐφρῆς κόρη, οἷα εἶδα σεις, κόμησσα, δὲν εἶνε ἴσως εὐτυχής.»

«Ἴσως σᾶς ἀποκριθῶ μίαν ἄλλην φορὰν, κύριε κόμης» ἀπήντησεν ἡ Κλεμεντίνα. «Ἄλλως μοῦ φαίνεται δύσκολον νὰ σᾶς ἐνδιαφέρει πρᾶγμα, τὸ ὅποιον ἐμὲ δὲν ἐπασχολεῖ πλέον. Ἐπέραςε πλέον δι' ἐμὲ ὁ καιρὸς, καθ' ὃν ἐδικαιοῦμαι νὰ σχηματίζω εὐχὰς διὰ τὸ μέλλον. Παρήτησα πλέον ὅλα τὰ ὄνειρα.»

Κατὰ τὰς λέξεις ταύτας παρετήρησεν αὐτὸν ἐλευθέρως καὶ μὲ

καλὴν ἔκφρασιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἰς τὴν ὄψιν. «Προσφιλὴς κόρη!» ἐψιθύριεν ὁ Καῖϋ «Προσφιλὴς κόρησσα —» ἐπανελάμβανε μὲ δυνατωτέραν φωνὴν καὶ προσήλωσε τὸ βλέμμα του πληρὴς ἐνδομύχου θερμότητος εἰς τὸ βλέμμα της. Ὅτε δὲ ἐκεῖνη ἀκουστικῶς ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὁ Καῖϋ ἤλθεν ἐπι πλησιέστερον πρὸς αὐτήν, καί, χωρὶς νὰ σκεφθῆ ἂν εἶχε τὸ δικαίωμα τοσαύτης οικειότητος, ὅπως παρασυρθεὶς ὑπὸ τοῦ πάθους, ἔσφιγγεν αὐτὴν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Ὡς μικρὸν κοράσιον ἔφαινετο τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ νεάνις πληθύνον αὐτοῦ, εἰ καὶ ἡ ὄλη φυχὴ καὶ τὸ ἀνάστημά της ἦτο μείζον τοῦ μετρίου.

«Κύριε κόρη!» ἐφάναξεν αἰφνης ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίαν, μετ' ἀγανακτικῆς, καὶ ἀπληλάχθῃ ἐκ τῆς περιπτώσεως του μὲ ταχεῖαν κίνησιν. «Ὅχι, ὄχι — παρακαλῶ — δὲν ὑπάρχει δικαιολόγησις —» προσέθηκεν ἀσθμαίνουσα, ὕψωσεν ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπεμακρύνθη ταχέως, καίπερ ὀλίγον τι χωλαίνουσα. Ὅτε ὁ Καῖϋ βραδύτερον κατέλιπε τὴν οἰκίαν — (ὁ κόμης Φέλιξ ἔμεινε ἐν τῇ οικογενεῖα καὶ εἰς τὸ τέιον) ἤλθε πρὸς τὴν Κλεμεντίναν Ἰουλίαν ὁ ὑπέρβητος καὶ ἐνεχείρισεν αὐτῇ μικρὸν τι γράμμα.

Ἐπὶ ἐνὸς δελταρίου ἀνέγνωσεν ἡ κόρησσα τὰ ἑξῆς:

«Ὀλίγη λέξις, τὰς ὁποίας δὲν ἠδυνήθη νὰ σὰς εἶπω προφορικῶς, διότι μὲ ἀπερύγεται.

Μόνον οἱ κενοὶ τύποι τῆς συμπεριφορᾶς εἶναι σεβαστοί, κόρησσα; εἶναι κακοῦργημα νὰ δεῖξῃ τις τὰ αἰσθηματά του, τὴν συμπάθειάν του, ἄνευ τύπων; Καὶ δὲν διδοί αὐτῇ ἡ φύσις εἰς τὰ πλάσματά της τὸν πόθον νὰ πλησιάσῃ πρὸς ἄλληλα; Σὰς ἔσφιγγα εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ὡς καλὸς φίλος.

Εἶμαι φίλος Σας.

K. B.»

Ὁ Καῖϋ, ἀφοῦ ἔφθασε πάλιν μὲ ἐν ἀτρόπιοιον εἰς τὸ Jungfernstieg, ἐπιθυμῶν νὰ λάβῃ νέας ἐντυπώσεις μετέβη πεζὸς εἰς τὸ St. Pauli. Διέβη πέραν τοῦ νέου προχώματος, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν λιθόστρωτον ὁδόν. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ζωηροτάτη κίνησις. Τὰ κατα-

στήματα, τὰ ἐργοστάσια ἦσαν κλειστά. Ἦδη ἐκενοῦντο καὶ τὰ γραφεῖα τῶν καταστημάτων. Πλήθος ἀνθρώπων ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀναπαυθῶν ἢ νὰ διασκεδάσωσιν ἐκυμαίνετο ἐν τῇ ὁδῷ κατ' ἀντιθέτους διευθύνσεις. Τὰ λεωφορεῖα διέβαινον ταχέως, ἄλλα μὲν κατευδυνόμενα εἰς Ἀλτόναν, ἄλλα δὲ ἐρχόμενα ἐκεῖθεν εἰς Ἀμβούργον.

Ἐν ἐκάστῃ σχεδὸν οἰκίᾳ ἐφαινετο καὶ ἐν ἐμπορικῶν καταστημάτων μὲ ἠνεωγμένας θύρας. Τὰ ποικιλώτατα καὶ διαφορώτατα πράγματα, αἵτινα ἱκανοποιοῦσι τὰς ἀνάγκας τῆς ἀνθρωπότητος ἦσαν συσσωρευμένα ἐν τοῖς σχετικῶς στενοῖς τοῖτοις χώροις. Μεγάλα καὶ μικρὰ παράθυρα, ὑπὸ θαλάσσης φωτὸς καταυαζόμενα, ἐκοσμοῦντο μὲ παντοδαπὰ ἐμπορεύματα· κάτωθεν δὲ τῶν παραθύρων ἐλαμπον οἱ φεγγῖται τῶν ἀποθηκῶν, ἐπ' ἰσῆς ζωηρῶς φωτισομένων.

Ὁ Καῖϋ διεξέφυγε τὸ συνωσιζόμενον πλήθος, κατηύδυνε τὰ βήματά του πρὸς τινὰ πλατεῖαν, ἐπεσκέφθη τινὰ θέατρα καὶ τέλος πολὺ ἀργὰ τὸ ἑσπέρας εἰσῆλθεν εἰς τινὰ λέσχην, ἀλλ' οὐδαμοῦ εὐρισκεν εὐχάρισταιν, οὐδὲ ἡσυχίαν. Ὁ νοῦς του ἐφέρετο τῆδε κακεῖσε· πάντοτε δὲ ἀναπαρίστατο ἐν τῇ φαντασίᾳ του ἡ ὠραία καὶ ἐπιβλητικὴ μορφή τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίας. Ἀβηθ ὠμοιάζε μὲ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ὁ Καῖϋ ἠγάπησε καὶ ἀπόλεσε, καὶ ὅμως ἦτο ὅπως διόλου ἄλλη. Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίαν Ἰβας, τὴν ὁποίαν ἐγνωρίσεν ἐν τῇ Νοτίᾳ Ἀμερικῇ καὶ τὴν ὁποίαν ἐνυμφεθῆ, ἦτο γνησία μεσημβρινὴ καλλονή, ἐνῶ ἡ Κλεμεντίνα Σλείβεν, ἐπ' ἰσῆς ὠραία, εἰ καὶ πρεσβυτέρα τὴν ἡλικίαν, συνήνου ἐν ἑαυτῇ τὰς ἰδιαζούσας ἀρετὰς τῶν βορείων καὶ τῶν μεσημβρινῶν. Ἰδὼν αὐτὴν σήμερον φεύγουσαν ἐν τῷ κήπῳ, μὲ τὸ βραδὺ καὶ ἐπιπλέον ἐκεῖνο βάδισμά της, ἐνόμισεν ὁ Καῖϋ ὅτι βλέπει ἐνώπιόν του ζωντανὴν τὴν εἰκόνα τῆς μακαριότητος, ἐνόμισεν ὅτι βλέπει αὐτὴν τὴν σύζυγόν του ἀναστῆθεισαν ἐκ τοῦ τάφου καὶ φεύγουσαν. Βραχεῖαν μόνον εὐτυχίαν ἀπῆλause παρ' αὐτῇ. Ἡ Κλεμεντίνα Ἰβας ἀπέθανε κατὰ τὸν τοκετὸν ἐνὸς κορασίου. Ὁ Καῖϋ εἶχε νυμφευθῆ αὐτὴν ἐν ἀγνοίᾳ τῶν γονέων του καὶ τῶν συγγενῶν του. Ὁ κόμης Φέλιξ φὸν Βίτσδωρφ οὐδαμῶς ὑπέσπευεν ὅτι εἶχεν ἤδη ἐγγονήν.

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

ΤΟΝ ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ . . . . .

Ἐπὶ τῆς εἰκόνης ἐν σελ. 9.

Σελαγιζούσα προβαίνει ἡ πλησιφαῆς Σελήνη,
Λαμπυρίζουν ἐν τῇ χεὶρὶ τῶν ἀστερισμῶν τὰ σμήνη,
Καὶ ἐνῶ τὸ πᾶν ὑπνώττει κ' ἡρεμίαν διαχώνει,
Ἄγρυπνεὶ καὶ τὸν προσμένει ἀνυπόμονος ἐκείνη.

Σιγηλὴ ἐν τῇ σκιάδι ἡ νεάνις καθημένη,
Μετὰ πάλλοντος τοῦ στήθους τὸν πιστὸν της ἀναμένει,
Καὶ ἐνῶ βαρὸν τὸ ρόπαρον μεσονύκτιον σημαίνει
Ἐξοκολουθεῖ ἐκείνη ἐν τῇ βέμβῃ βυθισμένη . . .

Φεῦ! παρέρχεται ἡ ὠρα καὶ ἀνήσυχος ἡ φίλη
Νὰ τὸν ἴδῃ περιμένει, νὰ τὸν ἀσπασθῆ ὀφείλει,
Προσευχῆ δὲ ἀναβαίνει εἰς τ' ἀφρόπλαστά της χεῖλη,
Ὁσανεὶ μετὰ τοῦ Πλάστου ἡ ψυχὴ της συνωμίλει.

Διαλόουσα τὰ σκότη ἡ Ἥως γλυκὰ προβάλλει,
Καὶ τῆς φύσεως συγχρόνως ἐμφανίζονται τὰ κάλλη,
Καὶ ἐνῶ αὐτῆς τὸ στήθος δι' ἐκεῖνον μόνον πάλλει
Ὅμοιο! τὸν πιστὸν της ζένη περιπτύσσεται ἀγκάλη.

Κωνσταντίνος.

N. II. Κακουλίδης.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. Η ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΣ ΜΑΡΙΑ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 1).
2. Ο ΕΝΤΑΦΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ. Εἰκὼν ὑπὸ G. Fugel (ἐν σελ. 4—5).

Ἡ εἰκὼν παρίστησιν ἡμῖν τὸν ἐνταφιασμόν τοῦ Κυρίου. Ἀφοῦ ἤδη κατὰ τὴν προαιώνιον τοῦ Θεοῦ βουλήν ἐτελέσθη ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ ἡ κοσμοσωτήριος ἐξιλιαστικὴ θυσία καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐξέπνευσεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, προσέρχονται δύο ἐκ τῶν κεκρυμμένων μαθητῶν, ὅπως ἐνταφιάσωσι τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐκτελέσωσι τὰ τελευταῖα αὐτῶν χρεὴ πρὸς τὸν Διδάσκαλον. Ἐκ τούτων ὁ μὲν Ἰωσήφ, βουλευτὴς ὑπάρχων, ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ

δικαίος κατὰ τὸν Εὐαγγελιστὴν Λουκᾶν, προσελθὼν τῷ Πιλάτῳ, ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὸ ἐνταφιάσαι· ὁ δὲ Νικόδημος ἠγόρασεν ἀρώματα, ὅπως κατ' ἰουδαϊκὸν ἔθος ἀλειψάσῃ τὸν Ἰησοῦν· καθελόντες τὸν Κύριον ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, ἐνετύλιξαν σινδόνι καθαρῷ, καὶ ἔθηκαν ἐν μνημείῳ λαξευτῷ, ἐν ᾧ οὐδεὶς οὐδέπω ἐτέθη. Παρ' αὐτοῖς εὐρίσκονται καὶ γυναῖκές τινες, αἵτινες ἐκ Γαλιλαίας συνοδεύσασαι τὸν Κύριον, ἠκολούθησαν Αὐτῷ καὶ μέχρι τοῦ τάφου, ὅπως θρηνησάσῃ τὸν ἐνταφιασμόν Αὐτοῦ.

3. ΤΟΝ ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ . . . . . Εἰκὼν ὑπὸ G. von Hoesslin (ἐν σελ. 9).